

De sirenenzang van het theater

De Franse theatermaker Vincent Dupont is de figuur die er, wat mij betreft, op dit festival uit springt. In 'Hauts Cris' plaats hij een perspectivisch vervormde doos op het podium, een soort scène op de scène. Die stelt onmiskenbaar een afgebleekte, licht geminiaturiseerde versie van een burgerlijke eetkamer voor.

Door allerlei verbluffende licht- en vooral geluidseffecten versmelt hij in een eerste beweging haast volledig met dit decor. Het is alsof het decor van het personage een attribuut maakt als alle andere, een onderdeel van een beeld. Een ervaring die iedereen kent die enigszins vertrouwd is met het theater van het burgerlijk salon. Hier wordt ze echter op haast hysterische manier uitvergroot. Maar dan gaat Dupont dat decor met een zaag en een kettingzaag te lijf tot er niets van over blijft. Pas dan kan hij er uit ontsnappen. Let wel: ook die vernieling en die ontsnapping is uiteraard theater. Meer zelfs: hoe spectaculairder zijn acties, hoe meer theater dat oplevert. Er valt niet te ontsnappen aan het theater.

Hoewel: het stuk eindigt met een hoogst bevreemdend beeld. Met twee houten staven klopt Dupont ritmisch op een enorme boomstam die voor de vernielde doos ligt. Op de stam verschijnt net dan een mystieke tekst van de Franse Hugenoot Agrippa d'Aubigné over het lijden van Christus. Je kan dit werk op veel manieren interpreteren, maar één ding is onbetwifelbaar: Dupont toont in dit werk de kracht van het theater als toverdoos vol effecten. Daarin is hij een waardige evenknie van de Italiaan Romeo Castellucci. Maar in dezelfde beweging, en zeker in de epiloog, demonstreert hij ook hoezeer de theatermachine de mens reduceert tot een abstractie, een accessoire.

In 'Incantus' gaat hij op die weg verder. Ook hier weer werkt Dupont licht en geluid met veel finesse uit. Eerst staat hij voor een gesloten doek te orakelen in een zelf verzonnen taal. Voor hem een kleine tafel waarop een zwarte, vreemd gevormde doos ligt, met daarop een gele LP. Hij houdt die tegen het licht en overhandigt ze dan aan een DJ rechts van het podium. Daarna keert hij het zwarte voorwerp om. Dat blijkt een handharp, een 'zither' zoals in de film 'The third man', te zijn. Alleen, het exemplaar hier blijkt, als Dupont plukt aan de snaren, fataal ontstemd en stuk. Hij overhandigt het aan een percussionist links van het podium. Verder orakelend rukt hij plots aan het gordijn achter hem dat een door gordijnen omgeven podium op het podium -alweer dus- blijkt te verbergen.

De DJ rechts, de percussionist links en Dupont zelf produceren vanaf nu een bizar elektronisch concert. Duponts stem wordt elektronisch bewerk tot ze

nauwelijks herkenbaar is. Even vreemd is wat gebeurt op de nieuw onthulde scène. In flikkerend schemerduister tekenen zich drie figuren af die, aangevuurd door her gegorgel van Dupont en zijn muzikanten, als slaapwandelaars of geesten ronddolen in de podiumdoos. Hoe weinig substantieel hun daden zijn blijkt naar het einde in een fabuleuze moordscène: de drie acteurs steken elkaar om beurt met een vervaarlijk mes dood, stuiken even voorover en komen dan trillend weer overeind om zelf aan het moorden te slaan. Versta: wat op dit podium gebeurt heeft geen gevolgen, betekent niets.

De rol van Dupont zelf in dit werk is heel dubbelzinnig. Lange tijd lijkt hij de meester, de bedenker van het verhaal. Alsof we onder zijn schedeldak keken. Maar op het einde gaat hij liggen op het voorbeeld dat hij eerst neerhaalde, en tijdens de messteekscène versmelt hij ermee. In het slotbeeld loopt hij, met het doek over zijn hoofd, naar de achterwand van het podium. De belichting doet het voorkomen alsof hij een ding, een beest is dat onder het vloertapijt door beweegt. Griezellig en briljant. (Pieter T'Jonck)

'Hauts Cris' (****)

'Incantus' (****) tot en met 27/5 in Hallen Schaarbeek om 20u

27/05/08 10u04

27/05/08 10u04

De Persgroep Publishing. Alle rechten voorbehouden.